

Одного разу в таверні "Русалка"
Він розповів Джонсону-Громовержцю,
Повному по вінця (благословення
Лозам та гронам!),

Як поблизу Коствудьда, у заїзді,
Він зустрів найсправжнісіньку
Клеопатру,
Що любила мідника й про спасіння
Знать не хотіла;

Як він від слуг сера Томаса Льюсі
В рівчаку ховався й,
змоклий до нитки.
Раннього ранку підслухав циганки
Джульєтти сповідь;

Як в Бенксайді хлопчик мав утопити
Кошенят і не міг,
й тоді з презирством
Їх сестра його, мала леді Макбет.
Кинула в Темзу;

Як у Стратфордї у неділю з річки
Витягли відому всім городянам
Офелію, тиху та співчутливу,
Бідну причинну.

Так, розвозячи
тонким довгим пальцем
По широкому столі винні краплі,
Виливав Шекспір душу, поки ранок
Ввійшов у двері.

Прокидався Лондон. Усі поспішали
В справах нагальних, і він подався
Разом із людом, ніким ще не знаний.
Та все вже знав він!

Переклад М. Стріхи